

«Μηδείς σου της νεότητος καταφρονείτω»
(Α΄ Τιμ. 1, 12)

Από τη νιότη μου στο Χριστό!

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2015-2016

✠ ☩

ΚΕΡΚΥΡΑ 2015

Ιερά Μητρόπολις Κερκύρας
Αγίου Αρσενίου 1, 49100
Κέρκυρα
τηλ. 2661039912, 81184
e-mail: info@imcorfu.gr
Τα μαθήματα συνέγραψαν οι κατηχητές
του Ι. Ν. Αγίων Πάντων πόλεως
π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός
πρεσβ. Μαρία Κυτιλή-Μουρτζανού
Παναγιώτης Χαλβατσιώτης
Μαρία Κάλλου
Αγγελική Σουρβίνου
Ευγενία Κουτσούρη
Οι εικόνες έχουν ως πηγή τους το Διαδίκτυο

Η Εκκλησία για τα πονηρά πνεύματα

A. Κείμενο από την Καινή Διαθήκη (Λουκ. 4, 31-41)

Ο Χριστός, αφού πέρασε τους πειρασμούς από τον διάβολο στην έρημο, κατέβηκε στην Καπερναούμ, μια πόλη της Γαλιλαίας. Δίδασκε τους ανθρώπους συνεχώς τα Σάββατα. Και εκπλήττονταν για τη διδαχή Του, γιατί ο λόγος του ήταν με εξουσία. Και στη συναγωγή ήταν ένας άνθρωπος που είχε ακάθαρτο δαιμονικό πνεύμα και έκραξε δυνατά με μεγάλη φωνή: «Ε, τι σχέση έχεις εσύ μ' εμάς, Ιησού Ναζαρηνέ; Ήρθες, για να μας καταστρέψεις; Σε ξέρω ποιος είσαι: ο εκλεκτός του Θεού». Και ο Ιησούς το επιτίμησε, λέγοντας: «Πάψε να μιλάς και βγες από αυτόν». Και τότε, αφού το δαιμόνιο τον έριξε κάτω ανάμεσά τους, εξήλθε από αυτόν, χωρίς καθόλου να τον βλάψει. Και όλους τους έπιασε δέος και συνομιλούσαν μεταξύ τους, λέγοντας: «Τι λόγος είναι αυτός που με εξουσία και δύναμη διατάζει τα ακάθαρτα πνεύματα και εξέρχονται;» Και έβγαινε φήμη γι' αυτόν σε κάθε τόπο των περιχώρων.

Έφυγε τότε από τη συναγωγή και εισήλθε στην οικία του Σίμωνα. Η πεθερά όμως του Σίμωνα υπόφερε από μεγάλο πυρετό, και τον παρακάλεσαν γι' αυτή. Και αφού στάθηκε από πάνω της, επιτίμησε τον πυρετό και την άφησε. Εκείνη, τότε, αμέσως σηκώθηκε και τους διακονούσε. Όταν λοιπόν έδυε ο ήλιος, όλοι όσοι είχαν ασθενείς με ποικίλες νόσους τους έφερναν προς αυτόν. Εκείνος έθεσε τα χέρια πάνω σε καθέναν από αυτούς ξεχωριστά, και τους θεράπευε. Επιπλέον, και δαιμόνια εξέρχονταν από πολλούς, κραυγάζοντας και λέγοντας: «Εσύ είσαι ο Υιός του Θεού». Και εκείνος τα επιτιμούσε και δεν τα άφηνε να μιλούν, γιατί ήξεραν ότι αυτός είναι ο Χριστός.

B. Ερμηνευτικά σχόλια

ο λόγος Του ήταν με εξουσία: οι άνθρωποι εντυπωσιάζονταν από το λόγο του Χριστού γιατί διαπίστωναν ότι δεν εκφραζόταν απλώς από κάποιον που είχε εξουσία, αλλά ήταν λόγος που ωθούσε τους ανθρώπους στο να πράξουν αυτά που ο λόγος τους έλεγε. Ο Χριστός ως Υιός του Θεού είχε εξουσία όχι μόνο με τις πράξεις Του επάνω στους ανθρώπους και τον κόσμο, αλλά και με τον λόγο Του.

ακάθαρτο δαιμονικό πνεύμα: ο άνθρωπος αυτός δεν είχε απλώς έναν πειρασμό, την παρουσία δηλαδή του δαιμονικού πνεύματος εξωτερικά και την ενόχληση στο νου και την καρδιά του, όπως γίνεται με όλους τους ανθρώπους. Η παρουσία του δαιμονικού πνεύματος ήταν εντός της ύπαρξής του για λόγους που δεν μπορούμε επακριβώς να γνωρίζουμε. Ο διάβολος μπαίνει στην ψυχή του ανθρώπου και την ταλαιπωρεί και την ίδια στιγμή ελέγχει και το σώμα του ανθρώπου. Αυτό οφείλεται σε αμαρτίες, που έχουν να κάνουν με την απομάκρυνση των ανθρώπων από το θέλημα του Θεού. Η αμαρτία είναι μία κατάσταση της ύπαρξης στην οποία ο άνθρωπος διαλέγει να αρνείται αυτό που ζητά ο Θεός από εκείνο και επιλέγει το κακό. Τότε ο άνθρωπος γίνεται ακάθαρτος στην καρδιά και το πονηρό πνεύμα βρίσκει τόπο κατοικίας εντός του. Αυτό δεν γίνεται με κάθε αμαρτωλό άνθρωπο, διότι όλοι θα ήμασταν δαιμονοκρατούμενοι. Φαίνεται όμως πως υπάρχουν οι άνθρωποι οι οποίοι προκαλούν την παρουσία του δαίμονος. Κυριεύονται από κακία, από αμετανοησία, από την απουσία του Θεού και ζητούν να υποκαταστήσουν το Θεό με τον διάβολο, το κακό και την αμαρτία. Έτσι γίνονται ακάθαρτοι, με αποτέλεσμα να κατέχονται από τον διάβολο πλήρως.

ήρθες για να μας καταστρέψεις: ο διάβολος, ενώ γνωρίζει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Θεάνθρωπος Μεσσίας, δεν θέλει να το παραδεχθεί, γιατί καταλαβαίνει ότι τότε ο ίδιος δεν έχει θέση στη ζωή των ανθρώπων. Τον ονομάζει λοιπόν με το επώνυμο της καταγωγής Του «Ιησού Ναζαρηνέ». Τον θεωρεί άγιο του Θεού, εκλεκτό δηλαδή του Θεού, όχι όμως Παντοδύναμο Θεό, γιατί τότε θα ήταν σα να ομολογούσε την ήττα του και την αδυναμία του. Ο διάβολος όμως θέλει να φαίνεται και να είναι ανώτερος από το Θεό. Η στάση αυτή δείχνει τον εγωισμό και την απιστία του διαβόλου και των πονηρών πνευμάτων και είναι ένα μήνυμα σε όσους καταφεύγουν στους δαίμονες για να λύσουν προβλήματά τους. Οι δαίμονες έχουν για θεό τον εαυτό τους.

Νιώθουν όμως ότι ο Χριστός έχει δύναμη και φοβούνται την καταστροφή τους. Καταστροφή δεν είναι ο θάνατος, διότι τα πνεύματα (άγγελοι και δαίμονες) είναι αθάνατα. Καταστροφή είναι να μην μπορούν να κατέχουν τους ανθρώπους, να μην μπορούν να κάνουν το κακό, να κάνουν τους ανθρώπους ό,τι θέλουν, δηλαδή όμοιους με εκείνους στην υπερηφάνεια και τον εγωισμό και την θεοποίηση του εαυτού τους.

το επιτίμηση: όταν ο Χριστός είναι παρών, ο διάβολος δεν έχει καμιά θέση στην ανθρώπινη ύπαρξη. Έτσι ο Χριστός επιτιμά τον διάβολο. Τον μαλώνει και τον βάζει στη θέση του που είναι η μοναξιά, η αδυναμία να βλάψει τον κόσμο, παρεκτός αν ο κόσμος τον ζητά και τον καλεί. Ο Χριστός διατάσσει τον διάβολο και φεύγει από την ανθρώπινη ύπαρξη. Ο διάβολος μπορεί μόνο να ταλαιπωρεί τον άνθρωπο, να τον ρίχνει κάτω για να του δείξει ότι έχει και ο ίδιος δύναμη, αλλά δεν μπορεί να τον βλάψει ουσιαστικά, να τον σκοτώσει. Κύριος της ζωής και του θανάτου είναι ο Χριστός. Ο διάβολος πληγώνει και τραυματίζει και ταλαιπωρεί. Γενικά όμως δεν μπορεί να κάνει τίποτε, παρεκτός εάν ο Χριστός του επιτρέψει, χάριν της ανθρώπινης κακίας και αδυναμίας.

δέος και φήμη: Οι άνθρωποι εντυπωσιάζονται όταν βλέπουν ότι ο Θεός έχει τέτοια εξουσία έναντι του διαβόλου, των δαιμόνων και του κακού. Όμως γρήγορα ξεχνούν την δύναμη του Θεού και πάλι πέφτουν στην αμαρτία και το κακό, με αποτέλεσμα ο διάβολος να επανέρχεται στη ζωή και στις καρδιές μας.

πυρετός, ασθένειες: Οι αρρώστιες είναι αποτέλεσμα της ανθρώπινης φθοράς, του περάσματος του χρόνου, αλλά και της κατάστασης της φύσης και του κόσμου που υποφέρουν μαζί με τον άνθρωπο εξαιτίας του κακού και της αμαρτίας. Ο άνθρωπος δεν προστατεύει το περιβάλλον και τον κόσμο, αλλά το ταλαιπωρεί. Έτσι, μέσα από αυτή την ταλαιπωρία ανακύπτουν πολλές φορές αρρώστιες, τις οποίες ο δαίμονας τις αξιοποιεί για να θλίψει περισσότερο τον άνθρωπο, να τον απελπίζει και να τον κάνει να απομακρύνεται από το Θεό, διότι πιστεύει ότι ο Θεός δεν τον ακούει και δεν τον βοηθά. Γι' αυτό ο Χριστός θεραπεύει πρώτα τον πόνο που προκαλεί η απελπισία και την ίδια στιγμή διώχνει την αρρώστια από τον άνθρωπο. Έτσι ο διάβολος και οι δαίμονες δεν έχουν χώρο στην καρδιά του ανθρώπου για να πολεμήσουν το Θεό. Πίστη και αγάπη προς το Θεό χρειάζεται και ακόμη και δύσκολες ασθένειες μπορούν να βοηθήσουν τον άνθρωπο να πλησιάσει το Θεό και να γίνει καλύτερος στη ζωή του.

δεν τα άφηνε να μιλούν: ο Χριστός δεν επιτρέπει στα δαιμόνια να μιλούν για να μην παραπλανήσουν στη συνέχεια τους ανθρώπους. Αρχικά θα έλεγαν την αλήθεια για να πειστούν οι άνθρωποι ότι τα δαιμόνια την κατέχουν. Όταν όμως οι άνθρωποι δεν θα είχαν το Χριστό μπροστά, τότε τα δαιμόνια, επικαλούμενα την αλήθεια που είχαν πει, θα οδηγούσαν τους ανθρώπους στο ψέμα και την κακία και την ακαθαρσία της ύπαρξης, με την πρόφαση ότι αυτά ξέρουν ποιος είναι ο σωστός δρόμος. Έτσι ο Χριστός και τα διώχνει από την ζωή των ανθρώπων και δεν τα επιτρέπει να μιλούν, για να μην επανέλθουν. Αυτή είναι και η δική μας ενδεχόμενη στάση έναντι του πονηρού. Να αρνούμαστε να συζητούμε μαζί του, να τον διώχνουμε μαζί με την αμαρτία και να μην παρασυρόμαστε από κάθε κακό λογισμό που μας ενσπείρει, ακόμη κι αν νομίζουμε ότι δεν θα μας βλάψει.

Γ. Οι βαπτισματικοί εξορκισμοί (του Παναγιώτη Σκαλτσή, Καθηγητή ΑΠΘ)

Η πίστις και η συνείδησις της αρχαίας Εκκλησίας ότι ο σατανάς θέλει να έχη υπό την εξουσία του τον άνθρωπο δημιούργησε την αγιαστική πράξι των εξορκισμών. Κατ' αυτήν γινόταν η απελάσις του δαίμονα και η απελευθέρωσις του ανθρώπου από την κυριαρχία του, άλλοτε με επίκλησι ενός των προσώπων της άγιας Τριάδος, άλλοτε με τη δύναμι του σταυρού, με χρύσι ελαίου, με απλό εμφύσημα που γίνεται φωτιά για το διάβολο, άλλοτε «με αρεστάς εις τον Θεόν προσευχάς» και κυρίως με τη δύναμι του ονόματος του Χριστού. Η πράξις αυτή από τον 9^ο αιώνα, σύμφωνα με τη μαρτυρία των απόκρυφων «Πράξεων του Θωμά», εντάχθηκε και στην προετοιμασία των κατηχουμένων για το βάπτισμα. Κατά τη διάρκεια της Μεγ. Τεσσαρακοστής σε καθημερινή βάσι η ειδική τάξι των εξορκιστών διάβαζε στους φωτιζόμενους τους εξορκισμούς, τις επιτιμήσεις του διαβόλου στο όνομα του Ιησού Χριστού, για να βγί από τον βαπτιζόμενο. Οι εξορκισμοί αρχικά ήταν «εκ θείων Γραφών συνεκλεγμένοι», και αργότερα διαμορφώθηκαν οι τρεις ευχές που διαβάζονται μέχρι και σήμερα και στις οποίες φαίνεται έντονα το ότι ο διάβολος θέλει να εξουσιάζη τον άνθρωπο.

Η συνδεσις των εξορκισμών με το βάπτισμα δεν είναι τυχαία. Το βάπτισμα είναι τύπος του θανάτου και της αναστάσεως του Χριστού. Και η προετοιμασία του κατηχουμένου για το βάπτισμα δεν είναι παρά μια πορεία από το θάνατο στη ζωή και την ανάστασι. Οι εξορκισμοί λοιπόν διώχνοντας με τη δύναμι του Χριστού τον εχθρό δαίμονα αποτρέπουν την εσχάτη προσπάθειά του να κρατήσει την ψυχή κάτω από την εξουσία του,

ανοίγουν την ελπίδα για την αιώνια ζωή, καθαρίζουν τη διάνοια του φωτιζόμενου, ώστε να είναι έτοιμη, καθαρή και άξια «της βασιλείας παρουσίας».

Στην ουσία με τους εξορκισμούς η Εκκλησία κάνει αυτό που έκανε και ο Χριστός, ο πρώτος εξορκιστής των δαιμόνων, ο οποίος «εξέβαλεν τα πνεύματα λόγω και πάντας τους κακώς έχοντας εθεράπευσε». Το ίδιο έκαναν και οι απόστολοι στο όνομα του Χριστού, σύμφωνα μάλιστα και με το λόγο του· Εν τω ονόματι μου δαιμόνια εκβαλούσι».

Η νίκη του Χριστού πάνω στο δαίμονα και κατά συνέπεια η απελευθέρωση του δαιμονοκρατούμενου ανθρώπου αποτελούν δείγματα της νέας εποχής που αρχίζει με το έργο του Χριστού, ιδίως με το σταυρό και την ανάστασή Του. Κατατροπώνοντας ο Μεσσίας τον σατανά εγκαινιάζει τον καινούργιο κόσμο της βασιλείας του Θεού. Ταυτόχρονα οι δαιμονισμοί δείχνουν «πόσο πραγματικό είναι το κακό μέσα στον κόσμο και πόσο αποπροσανατολιστική της πραγματικότητας είναι η άποψις όσων, παραγνωρίζοντας τις συγκεκριμένες δαιμονικές καταστάσεις της ζωής, εξακολουθούν να φαντάζονται τον σατανά μόνο με τις τερατόμορφες παραστάσεις προγενεστέρων εποχών.

Η Εκκλησία όμως είχε και έχει πλήρη συνείδηση αυτής της πραγματικότητας και της τακτικής του διαβόλου να καταρρακώσει την προσωπικότητα του ανθρώπου ως εικόνας του Θεού. Και η εποχή στην οποία ζούμε φέρνει έντονα τα σημάδια του δαιμονισμού, της αλλοτρίωσης και της άρνησης της ζωής. Ο αντίχριστος παρουσιάζεται στον κόσμο ως Μεσσίας. Στην ουσία «ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίη». Θέλει να αφανίσει τον άνθρωπο. Του δημιουργεί πνευματική μέθη, έτσι ώστε να πάψει να αμύνεται με την πίστι, την προσευχή, τη μυστηριακή ζωή, την αγάπη.

Σε καμιά όμως περίπτωση η Εκκλησία δεν φοβάται αυτή τη σκληρή πραγματικότητα γιατί κύριος του κόσμου και της Ιστορίας είναι ο Χριστός που «εξήλθε νικών και ίνα νικήση». Το μυστήριο του σταυρού του Χριστού συντρίβει και αφανίζει το μυστήριο του αντιχρίστου. Αυτό το μήνυμα περνά και μέσα από τη συγκεκριμένη τελετή των βαπτισματικών εξορκισμών και τις υπέροχες πράγματι ευχές. Ο σατανάς εξορκίζεται στο όνομα του σταυρού, «του ξύλου της ζωής», και στο όνομα «του σωτηριώδους πάθους του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και του τιμίου αυτού σώματος και αίματος», να αναγνωρίσει τη μάταιη δύναμή του και να εγκαταλείψει τον σφραγισθέντα με το σημείο του σταυρού στρατιώτη του Χριστού. Τον σταυρό άλλωστε ο διάβολος τον φοβάται όσο τίποτε άλλο.

Έτσι, λοιπόν, ο φωτιζόμενος πορεύεται ελεύθερος και καθαρός προς το βάπτισμα, το οποίο δεν είναι μία κοινωνική εκδήλωση αλλά έκφραση της νίκης του Χριστού κατά του σατανά, απαλλαγή από κάθε ειδωλολατρική συμπεριφορά και στάση, μεταμόρφωση της μάταιης αμαρτωλής ζωής, αναγέννηση και απελευθέρωση του ανθρώπου από κάθε εμπειρία δαιμονική και καταστροφική για τη ζωή του.

<http://fdathanasiou.wordpress.com/>

Δ. Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου, «Για τους εξορκισμούς»

- Γέροντα, σήμερα έφεραν μία δαιμονισμένη και παρακάλεσαν να πούμε στον ιερέα να της διαβάσει εξορκισμούς. Τι να κάνουμε;

- Σ' αυτήν την περίπτωση καλύτερα να λέγατε να το κανονίσει ο πνευματικός της. Για να είναι ο διάβολος μέσα της, θα πη ότι η αυτή έκανε κάποια σοβαρή αμαρτία η οι γονείς της, και έδωσαν δικαιώματα, γιατί η αμαρτία φέρνει τον διάβολο. Αν δεν μετανοήσουν και δεν εξομολογηθούν, δεν φεύγει η αμαρτία, επομένως δεν φεύγει και ο διάβολος. Η μπορεί και για κάποιον άλλον λόγο να επέτρεψε ο Θεός να δαιμονισθεί.

- Βοηθούνται, Γέροντα, οι δαιμονισμένοι με τους εξορκισμούς;

- Ανάλογα. Οι εξορκισμοί βοηθούν, όταν διαβάζονται σε ένα παιδάκι δαιμονισμένο που δεν έδωσε δικαιώματα και δεν ξέρει από εξομολόγηση η σε έναν μεγάλο που έχασε τα λογικά του και δεν μπορεί να εξομολογηθεί.

Όταν έχει τα λογικά του ο δαιμονισμένος, πρέπει πρώτα να βοηθηθεί να βρή σε τι έφταιξε και δαιμονισθηκε, να μετανοήσει, να εξομολογηθεί και μετά, αν χρειασθεί, να του διαβάσουν εξορκισμούς. Γιατί και μόνο με την συγχωρητική ευχή, μπορεί να φύγει το δαιμόνιο.

Μερικοί ιερείς μαζεύουν και αυτούς που έχουν δαιμόνιο και άλλους που έχουν κάποια αρρώστια και τους διαβάζουν όλους μαζί εξορκισμούς. Ένας είχε πάρκινσον και του διάβαζαν εξορκισμούς.

Να, και σήμερα, έφεραν έναν ηλικιωμένο που έλεγαν ότι είναι δαιμονισμένος. Το αριστερό του χέρι πάει πέρα-δώθε. Τον πιάνουν και κρίσεις. «Από τότε, τον ρωτάω, είσαι έτσι».

«Από μικρός», μου λέει. Απόρησα. Πρόσεξα μετά ότι το κεφάλι του, στο αριστερό μέρος, ήταν λίγο ζουληγμένο. Στην γέννα, φαίνεται, κάτι είχε πάθει και ύστερα είχε πρόβλημα. Να έχει ο άλλος τον πόνο του και να του λένε

πως έχει δαιμόνιο, να του διαβάζουν εξορκισμούς, έξελθε, ακάθαρτον πνεύμα..., και να γίνεται ρεζίλι και στον κόσμο! Δεν κάνει! Πόσα παιδιά που τα θεωρούν δαιμονισμένα, δεν έχουν δαιμόνιο!

Μου έφεραν ένα παιδί είκοσι πέντε χρόνων που έλεγαν ότι είναι δαιμονισμένο. Του έδωσα να πιή αγιασμό και το καημένο δεν αντέδρασε καθόλου. «Τι κάνει το παιδί; ρωτάω τον πατέρα του. Από πότε το έπαθε;». «Από έξι χρόνων, μου λέει. Τότε είχαν φέρει σκοτωμένο τον παππού του στο μαγαζί και το παιδί, μόλις τον είδε, έπαθε». Είχε πάθει το καημένο έναν νευρικό κλονισμό. Εδώ, και σε μεγάλον αν συμβή αυτό, μπορεί να πάθι, πόσο μάλλον ένα παιδάκι! Άντε, τώρα, να το έχουν για δαιμονισμένο!

- Γέροντα, οι εξορκισμοί διαβάζονται και νοερώς;

- Νοερώς είναι καλύτερα. Βασικά οι εξορκισμοί πρέπει να διαβάζονται με πόνο, με ταπεινώση, όχι με υπερηφάνεια. Όταν οι ιερείς λένε δυνατά και υπερήφανα το έξελθε, πνεύμα ακάθαρτον, αγριεύει ο διάβολος, θυμώνει, εκμεταλλεύεται τον εγωισμό του δαιμονισμένου και μπορεί να του πη: «για δές, σε κάνει ρεζίλι στον κόσμο, κοπάνια τον αυτόν τον παπά», οπότε ο δαιμονισμένος αρχίζει να χτυπάει τον παπά.

Έτσι δεν φεύγει το δαιμόνιο, αλλά φεύγει ο παπάς με το ευχολόγιό του... Μια φορά ένας ιερέας είπε σε έναν δαιμονισμένο: «Σε διατάζω, ακάθαρτο πνεύμα, να φύγεις από αυτόν τον άνθρωπο!». «Ε, γι' αυτό κι έγω δεν φεύγω...», του λέει ο διάβολος με το στόμα του δαιμονισμένου. Γι' αυτό λέω στους ιερείς, όταν διαβάζουν εξορκισμούς, ποτέ να μη φωνάζουν: έξελθε, ακάθαρτον πνεύμα..., λες και τα δαιμόνια δεν ακούν!

Άλλα και οι συγγενείς του δαιμονισμένου δεν χρειάζεται να πούν σε άλλους ότι θα καλέσουν τον παπά να διάβαση εξορκισμούς. Καλύτερα να πούν ότι θα διάβαση μια παράκληση, και ας διάβαση τους εξορκισμούς με χαμηλή φωνή.

«Μαρτύριο περνούν οι δαιμονισμένοι»: Πάντως πολύ ταλαιπωρούνται όσοι έχουν δαιμόνιο, γιατί και ταπεινώνονται, άλλα και βασανίζονται από τον διάβολο! Μια φορά είχα συναντήσει στην Μονή Σταυρονικήτα ένα παλληκάρι είκοσι τριών ετών που είχε δαιμόνιο. Ήταν πετσά και κόκκαλο. Έξω έκανε παγωνιά, στον ναό έκαιγε σόμπα, και αυτός φορούσε ένα λεπτό κοντομάνικο πουκάμισο και καθόταν πίσω στην λιτή. Δεν άντεξα, πάω, του δίνω ένα μάλλινο ρούχο. «Φόρεσε το αυτό, του λέω. Δεν κρυώνεις;». «Τι να κρυώσω, πάτερ, μου λέει, έγω καίγομαι». Ε να, αυτό είναι κόλαση.

Σε μερικούς μάλιστα δαιμονισμένους, που από την φύση τους είναι ευαίσθητοι, το ταγκαλάκι τους λέει ότι δεν θα σωθούν και τους βάζει να αυτοκτονήσουν. Φοβερό! Δεν είναι μικρό πράγμα! Ήξερα κάποιον δαιμονισμένο που και οι παπάδες τον είχαν βαρεθή τον καημένο. Πήγαινε να του διαβάσουν εξορκισμούς και τον εδίωχναν.

Ύστερα ο διάβολος του έλεγε και για μένα: «μην πας και σ' αυτόν ούτε αυτός θα σε δεχθή», και τον είχε ρίξει στην απελπισία. Έναν άλλον, που είχε γίνει καλά με την χάρη του Αγίου Αρσενίου, τι τον έκανε ο διάβολος! Είχε έρθει εδώ, για να προσκύνηση τα Λείψανα του Αγίου Αρσενίου, άλλα ήταν κλειστό το Μοναστήρι. Του παρουσιάζεται λοιπόν ο διάβολος με την μορφή του Αγίου Αρσενίου κάτω στην πόρτα και του λέει: «Να μην ξαναπατήσης εδώ ούτε έγω σε θέλω ούτε ο Παΐσιος». Τον εδίωξε. Κατάλαβες; Αρχισε μετά και έβριζε τον Άγιο, έβριζε κι έμένα. Καλά, έγω είμαι για βρίσιμο, άλλα ο Άγιος!... Οπότε ο ταλαίπωρος δαιμονίστηκε πάλι.

Εδώ, μόνο με αναίδεια αν φερθή κανείς, απομακρύνεται η Χάρις του Θεού, πόσο μάλλον να βρίζη τους Αγίους. Ήρθε και στο Καλύβι και φώναζε: «Τι σου έκανα και δεν με θέλεις; Γιατί κι έσυ δεν με βοηθάς; Θέλεις να βασανίζωμαι;». Και να του λέω: «ευλογημένε, ο διάβολος ήταν αυτός που σ' εδίωξε, δεν ήταν ο Άγιος· ο Άγιος δεν διώχνει», και να μην άκουη. Πίστευε στον λογισμό του. Ξέρετε τι ταλαιπωρία, τι μαρτύριο περνούν κάθε μέρα οι καημένοι;

Άλλα και πολλοί δαιμονισμένοι ταλαιπωρούνται, για να βάλουν μερικοί άλλοι μυαλό. Γιατί, όταν τους βλέπουν πόσο βασανίζονται, προβληματίζονται, έρχονται σε συναίσθηση και μετανοούν. Μη νομίζετε δηλαδή ότι όσοι δαιμονίζονται έχουν περισσότερες αμαρτίες. Επιτρέπει όμως ο Θεός να δαιμονίζονται, όποτε εξευτελίζονται, ταπεινώνονται, ξοφλάνε αμαρτίες, παίρνουν αυτοί μισθό, άλλα βοηθιούνται και όσοι τους βλέπουν να ταλαιπωρούνται.

Βέβαια θα πη κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που κάνουν ένα σωρό αμαρτίες και δεν δαιμονίζονται, πως γίνεται αυτό; Όταν ο άνθρωπος έχη φθάσει σε τελεία πώρωση, τότε δεν προσβάλλεται από τον δαίμονα, γιατί βλέπει ο Θεός ότι δεν θα βοηθηθή. Πρέπει να ξέρουμε ότι και η προσβολή από δαιμονική ενέργεια είναι, κατά κάποιον τρόπο, δώρο του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο, για να ταπεινωθή, να μετανοήση και να σωθή.

<http://www.impantokratoros.gr/gerontas-paisios-axorkismoι.el.aspx>

Ε. Εξορκισμός: «ο διάβολος, το σκοτάδι είναι πραγματικότητα»

Εξορκισμός. Ο όρος ακούγεται τόσο μεσαιωνικός. Ή μήπως όχι; Τι αποκαλύπτει γνωστός **εξορκιστής** της Αρχιεπισκοπής του Σικάγο; Στο παρελθόν η ψυχική ασθένεια έχει ληφθεί για δαιμονική κατοχή. Η Ιατρική ήταν τόσο πίσω και τα περίεργα μόνο μερικούς αιώνες πριν. Ωστόσο, το φοβερό φάντασμα του διαβόλου παραμονεύει ακόμα στο σκοτάδι γωνιές της σύγχρονης συνείδησης μας. Μπορεί να μην πιστεύουμε... αλλά όχι πλήρως.

Στο chicagocatholicnews.com γράφτηκε πρόσφατα ένα άρθρο για την επίσημη υπηρεσία **εξορκισμού** της Αρχιεπισκοπής του Σικάγο. Ο **εξορκιστής** μαζεύει μεγάλο πλήθος στις ομιλίες του λέγοντας ότι ο σατανάς είναι πραγματικός. Κοντά στο τέλος του άρθρου, ο εξορκιστής δηλώνει μεταξύ άλλων: «Θα ήθελα τέλος να σας πω, αν και η δαιμονική κατοχή είναι σπάνια, ο Grob είπε ότι υπάρχει, όπως ο ίδιος εκτελεί εξορκισμούς δύο ή τρεις φορές το χρόνο. Αν και δεν έχει δει κανενός δαιμονισμένου να περιστρέφεται το κεφάλι, έχει δει αντικείμενα που αιωρούνται στην παρουσία του. Ο διάβολος, το «σκοτάδι», το «πονηρό» είναι πραγματικότητα».

Η ιδέα για διάβολους και δαίμονες είναι αμφιλεγόμενη. Οι ορθολογιστές προφανώς λένε ότι η δαιμονική κατοχή είναι μια αντανάκλαση της υπερδραστικής και πειραγμένης φαντασίας. Πολλοί ειδωλολάτρες έχουν απορρίψει την ιδέα του διαβόλου ως ένα χριστιανικό μύθο. Παγανιστές είναι δικαιολογημένα ενοχλημένοι να κατηγορούνται ότι λατρεύουν το διάβολο όταν στις πεποιθήσεις τους δεν αναγνωρίζουν καν ένα χριστιανικό διάβολο. Ο δαίμονας, πραγματικός ή φανταστικός, είναι ένα μέρος από τις πολλές πνευματικές πεποιθήσεις πολλών αρχαίων θρησκειών, όχι μόνο του Χριστιανισμού. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και οι Σουμέριοι είχαν τους δαίμονες τους. Το ίδιο και ο Ιουδαϊσμός, ο Βουδισμός, ο Ινδουισμός και το Ισλάμ.

Εξορκιστές δεν είναι μόνο καθολικοί ιερείς, αλλά περιλαμβάνουν σαμάνοι και φονταμενταλιστές και χριστιανοί. Ο όρος «Δαίμονας» θα μπορούσε να είναι πιο ευρεία έννοια, όπως τα κακά πνεύματα ή αρνητικές οντότητες. Είναι προϊόντα της ανθρώπινης ψυχής, ή θα μπορούσαν να είναι πραγματικά, αισθανόμενα όντα;

Ο **εξορκισμός**, η εξολόθρευση του κακού, της αρνητικής επιρροής, των σκοτεινών πνευμάτων, της κακής τύχης και της αρνητικότητας είναι μια διαδεδομένη πνευματική δραστηριότητα. Καθαρισμός. Μας κάνει να αισθανόμαστε καλύτερα, πιο ασφαλείς. Εάν η κατοχή είναι σπάνια, υπάρχει κάτι άλλο πιο συνηθές, λέγεται πνευματική εμμονή, ένας όρος που δεν είναι ευρέως γνωστός. Με πνευματική εμμονή ένα πνεύμα δεν καταλαμβάνει το σώμα μας, αλλά επηρεάζει τις σκέψεις σε ένα καταστροφικό βαθμό. Σκεφτείτε το σαν αυθόρμητη, παράλογη, αυτοκαταστροφική τέτοιου τύπου ερεθίσματα που εμφανίζονται από το πουθενά. Πού πήγε αυτή η σκέψη προέρχονται από; Γιατί; Δεν έκανε καμία αίσθηση. Αν απορρίψουμε αυτές τις σκέψεις, θα πάει μακριά. Αλλά αν επιμείνουμε σ' αυτά, η αρνητικότητα θα καθυστερήσει, και θα ριζώσει, σαν να είναι δική μας.

Η απόκρυφη παραδόση έχει μερικές ιδέες για το θέμα. Η παράδοση προτείνει ότι ένα επιβλαβές πνεύμα (ή σκέψη), μπορεί να δοκιμάσει μια εισβολή. Κανονικά θα το βγάλουμε από το νου μας, και αυτό θα φύγει. Ωστόσο, αν είμαστε παθητικοί απέναντι σε μια αρνητική επίδραση, τελικά η σύνδεσή μας με το δικό μας Ανώτερο Εαυτό μπορούν να χαθεί. Ο ανώτερος εαυτός μας είναι ένα μέρος της ύπαρξής μας που συνυπάρχει με το βασίλειο του αιώνιου Πνεύματος. Εμείς συνήθως αγνοούμε τον ανώτερο εαυτό μας, αλλά αυτός μας οδηγεί σταθερά, αόρατα. Πείτε το διαίσθησή μας.

<http://www.fimes.gr/2012/08/exorkismos/#ixzz3GU2Lhcc3>

ΣΤ. Εξορκισμός της Emily Rose: η πραγματική ιστορία

Η ταινία «Ο **εξορκισμός** της **Emily Rose**» που προβλήθηκε πριν από λίγα χρόνια στις κινηματογραφικές αίθουσες, ήταν βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα. Το κανονικό όνομα της «**Emily Rose**» ήταν Anneliese Michel (στη φωτογραφία). Γεννημένη τον Σεπτέμβριο του 1951, σε ένα χωριό της Βαβαρίας, από βαθιά θρησκευόμενους γονείς, η Anneliese μεγάλωσε σε ένα έντονα καθολικό θρησκευτικό περιβάλλον.

Όταν ξεκίνησε τις σπουδές της στο κολέγιο, η ζωή της έμοιαζε απολύτως φυσιολογική και τίποτα δεν μαρτυρούσε την φρίκη που την περίμενε. Ήταν μόλις 17 ετών όταν ένα βράδυ άρχισε εντελώς ξαφνικά και αναίτια να έχει σπασμούς σε όλο της το σώμα. Η διάγνωση των γιατρών ήταν «επιληψία». Τις ημέρες που ακολούθησαν η κατάσταση της Anneliese έγινε εντελώς ανεξέλεγκτη και οι δικοί της αναγκάστηκαν να την μεταφέρουν σε ψυχιατρική κλινική. Αυτό όχι μόνο δεν την βοήθησε αλλά την οδήγησε και στην κατάθλιψη! Επηρεασμένη προφανώς από το έντονα θρησκευτικό περιβάλλον που μεγάλωσε, η Anneliese έπεισε τον εαυτό της ότι έχει καταληφθεί από δαίμονες. Οι γιατροί της χορήγησαν φάρμακα για τις ψυχώσεις αλλά εκείνη επέμενε πως η λύση στο πρόβλημά της ήταν μία και μοναδική: **εξορκισμός**.

Είχαν περάσει 6 ολόκληρα χρόνια από την ημέρα που ξεκίνησαν οι κρίσεις και η κατάσταση ήταν κάθε μέρα και χειρότερη. Κανένας ιερωμένος δεν δεχόταν να την αναλάβει και οι γονείς της ήταν σε απόγνωση. Τότε εμφανίστηκε ο ιερέας Ernst Alt. Αφού έζησε για λίγες ημέρες την Anneliese από κοντά, πείστηκε πως επρόκειτο για περίπτωση «δαιμονισμού» και ζήτησε από τον αρχιερέα του Würzburg, να προχωρήσει σε εξορκισμό. Η πρότασή του όμως δεν έγινε δεκτή μετά από έναν χρόνο, το 1975, όταν η Anneliese σταμάτησε να τρώει φαγητό γιατί -όπως έλεγε- οι δαίμονες δεν της το επέτρεπαν, και άρχισε να τρέφεται με αράχνες και μύγες και να πίνει τα ίδια της τα ούρα.

Τα ουρλιαχτά της αναστάτωναν νύχτα και μέρα την γειτονιά καθώς έσπαγε σταυρούς και κατάστρεφε εικόνες του Χριστού και άλλα ιερά σύμβολα. Τα κριτήρια του εξορκισμού για την καθολική εκκλησία, είχαν πλέον εμφανισθεί. Ο αρχιερέας του Würzburg, ανέθεσε στον πατέρα Arnold Renz και τον πάστορα Ernst Alt τον

εξορκισμό της Anneliese Michel. Εκείνοι ακολουθώντας πιστά το τελετουργικό έκριναν πως η κοπέλα έπρεπε να σωθεί από την ύπαρξη πολλών δαιμόνων στο σώμα της, μεταξύ αυτών οι Lucifer, Judas Iscariot, Cain, Hitler και άλλων «καταδικασμένων ψυχών» που είχαν μπει μέσα της.

Έναν ολόκληρο χρόνο κράτησε ο εξορκισμός! Μία φορά την εβδομάδα οι δύο ιερείς επισκέπτονταν την Anneliese στο σπίτι της και πάλευαν με τους δαίμονές της. Οι αντιδράσεις της μερικές φορές ήταν τόσο δυνατές που έπρεπε να την αλυσοδέσουν στο κρεβάτι της. Τους πρώτους μήνες των **εξορκισμών**, υπήρξε ένα διάστημα αισθητής βελτίωσης. Η Anneliese άρχισε να πηγαίνει πάλι σχολείο, έδωσε εξετάσεις στο Παιδαγωγικό Πανεπιστήμιο του Würzburg και δειλά δειλά επισκεπτόταν την εκκλησία.

Το διάλειμα όμως κράτησε για λίγο. Οι «δαίμονες» επέστρεψαν ακόμη πιο ισχυροί και για εβδομάδες ολόκληρες η κοπέλα δεν δεχόταν τροφή. Οι δύο ιερείς αποφάσισαν τότε να ηχογραφούν τους **εξορκισμούς** και να τραβούν φωτογραφίες, μήπως έτσι μπορέσουν να εντοπίσουν κάποιες λεπτομέρειες που θα τους βοηθούσαν.

<http://www.fimes.gr/2011/08/emily-rose-pragmatiki-istoria/#ixzz3GU2Udp1a>

Z. Άναμπελ (Annabelle)

Ένα χρόνο μετά «Το Κάλεσμα» έρχεται η ταινία «Άναμπελ», επαναφέροντας τη ρίζα του κακού που έκλεψε τις εντυπώσεις και στοίχειωσε τις σκέψεις μας. Η δαιμονισμένη κούκλα που εισήγαγε στην μεγάλη οθόνη ο σκηνοθέτης Τζεϊμς Ουάν (*Το Κάλεσμα*), επιστρέφει σε μια νέα παραγωγή που στοχεύει να προκαλέσει φόβο και πανικό στους θεατές. Η εγκυμονούσα Μια δέχεται δώρο από τον σύζυγό της Τζον μια όμορφη, vintage κούκλα που ολοκληρώνει τη συλλογή της. Η χαρά της είναι μεγάλη και η κούκλα Άναμπελ δείχνει να δένει τέλεια με την υπόλοιπη συλλογή. Όλα αλλάζουν όταν μια ομάδα σατανιστών εισβάλει στο σπίτι του ζευγαριού και σκορπάει τον πανικό. Εκτός από τρόμο και αίμα, η ομάδα αφήνει πίσω της μια διαβολική Άναμπελ που δεν θα είναι ποτέ ξανά η ίδια.

Ο σκηνοθέτης της ταινίας Τζον Ρ. Λεονέτι είχε δύσκολο έργο, καθώς η αξεπέραστη δημιουργία του Τζεϊμς Ουάν, «Το Κάλεσμα», δεν άφηνε περιθώρια για λάθη και κλισέ καταστάσεις. Πώς μπορείς να εξαντλήσεις μια επιτυχημένη κινηματογραφική ιδέα, εκτός από το να τη κάνεις σίκουελ, πρίκουελ, ριμέικ ή reboot; Το spin off, η συνέχεια μιας ιστορίας ή ενός concept με άλλους πρωταγωνιστές (βλ. τα τηλεοπτικά «CSI» ή τα animation «Αυτοκίνητα» που γέννησαν τα «Αεροπλάνα»), είναι ακόμη μία χολιγουντιανή μόδα και το «Κάλεσμα» του Τζεϊμς Γουάν («Σε Βλέπω», «Παγιδευμένη Ψυχή») δίνει τώρα πάσα στην Άναμπελ – τη σκιαχτική, γουρλομάτα κούκλα που φυλούσαν στην αποθήκη τους οι πνευματιστές Γουόρεν και της οποίας την αρχή της δαιμονικής καριέρας συναντάμε το 1969. Τότε που ένα νεαρό ζευγάρι, που περιμένει το πρώτο του παιδί, δέχεται την επίθεση σατανιστών. Θα καταφέρουν να διασωθούν, αλλά η κούκλα που «ενεπλάκη» στο συμβάν μοιάζει να έχει αποκτήσει διαβολικές ικανότητες. Ο διευθυντής φωτογραφίας του Γουάν, ο Τζον Λεονέτι, επιστρατεύει εξ αρχής κάθε γνωστό τρικ και κάθε απέθαντο κλισέ του είδους, προλαβαίνοντας να μας κουράσει προτού ακόμη μας υποβάλει μια απειλητική ατμόσφαιρα. Πολλά τα φτηνά «μπου», εκ των οποίων μερικά τρομάζουν πραγματικά, αλλά καθώς όλα εξελίσσονται αυθαίρετα και ασυνάρτητα, ποιος στα αλήθεια νοιάζεται;

<http://www.flowmagazine.gr/article/view/oi-nees-tainies-tis-evdomadas-apo-16-10-14/category/culture>

Η. Ο Άγιος Γεράσιμος ο νέος ασκητής

Ο Άγιος Γεράσιμος ο νέος ασκητής, γνωστός και ως Άγιος Γεράσιμος Κεφαλληνίας (1509-1579) αποτελεί ένα από τους δημοφιλέστερους αγίους της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Γεννήθηκε το 1509 στα Τρίκαλα Κορινθίας. Προερχόταν από την επίσημη βυζαντινή οικογένεια των Νοταράδων και ήταν γιος του Δημητρίου και της Καλής. Το κατά κόσμον όνομά του δε μας είναι γνωστό, αλλά γνωρίζουμε πως από μικρή ηλικία έλαβε χριστιανική και αρχοντική ανατροφή και πως σαν μαθητής διακρινόταν για τις ικανότητές του. Καθώς ενηλικιώθηκε περιηγήθηκε ως προσκυνητής σε διάφορα μέρη όπως τη Ζάκυνθο, την Κωνσταντινούπολη, το

Άγιο Όρος όπου και εκάρη μοναχός και τελικά κατέληξε στην Ιερουσαλήμ περί το 1538, όπου και αρχικά υπηρέτησε ως νεωκόρος και εν συνεχεία χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος από τον πατριάρχη Γερμανό στο ναό της Αναστάσεως. Τελικά μετακινήθηκε από τα Ιεροσόλυμα το 1550 στην Κρήτη, τη Ζάκυνθο και τελικά στην Κεφαλλονιά, και συγκεκριμένα στην περιοχή Ομαλά όπου αναστήλωσε ένα γυναικείο μοναστήρι.

Κατά την εγκατάστασή του στο νησί της Κεφαλλονιάς ο Άγιος Γεράσιμος διέμεινε σε μία σπηλιά νοτιοδυτικά του Αργοστολίου, γνωστό σήμερα ως σπήλαιο του Αγίου Γερασίμου. Την εποχή αυτή στο νησί δρούσαν καθολικοί μοναχοί, με προεξάρχοντες τους Ιησουίτες, οι οποίοι πραγματοποιούσαν δραστήριο προσηλυτιστικό έργο. Έτσι δραστηριοποιήθηκε και ο ίδιος στον τοπικό λαό με σημαντικά αποτελέσματα. Το σπήλαιο μάλιστα που διέμενε σε λίγο χρονικό διάστημα έγινε πόλος έλξης για τους ντόπιους. Γι' αυτό το λόγο έξι χρόνια αργότερα μετακινήθηκε από το σπήλαιο στην περιοχή Ομαλά όπου βρισκόταν ένα εκκλησάκι της Θεοτόκου, όπου σε παλιότερες εποχές λειτουργούσε μοναστήρι που ονομαζόταν "Νέα Ιερουσαλήμ". Ο Άγιος ανακαίνισε και αναστήλωσε εκ βάθρων το μοναστήρι, συνεχίζοντας το ποιμαντικό του έργο, διδάσκοντας συνάμα τα ελληνικά γράμματα στους αμόρφωτους και συνεχίζοντας τον αγώνα του ενάντια στους Ιησουίτες. Τελικά κοιμήθηκε ειρηνικά σε ηλικία 70 ετών, στις 15 Αυγούστου. Η μνήμη όμως, λόγω της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, του εορτάζεται στις 20 Οκτωβρίου όπου είναι και η μνήμη της ανακομιδής των λειψάνων του, που πραγματοποιήθηκε το 1581.

Κατά την ανακομιδή των λειψάνων του Αγίου, το σκηνώμα του βρέθηκε ακέραιο. Η ανακομιδή συνέβη δύο έτη μετά την κοίμησή του. Εξ' αιτίας όμως των έντονων αντιδράσεων που προκλήθηκαν ενταφιάστηκε και πάλι. Οκτώ μήνες μετά επαναλήφθηκε η ανακομιδή και το λείψανό του βρέθηκε και πάλι ακέραιο, ευωδιάζοντας. Σήμερα το λείψανό του φυλάσσεται στον Ιερό Ναό του Αγίου Γερασίμου στην Κεφαλλονιά.

Για πολλά χρόνια στο μοναστήρι του αγίου Γερασίμου έφερναν τους δαιμονισμένους, που τους έδεναν με αλυσίδες, για να θεραπευθούν από τον Άγιο.

Θ. Υπάρχει διάβολος:

Ίσως η μεγαλύτερη επιτυχία του διαβόλου στην εποχή μας είναι το ότι μας έχει πείσει πως δεν υπάρχει. Ότι το κακό είναι απρόσωπο, ότι το έχουμε μέσα μας ή ότι δεν πειράζει αν το πράττουμε, διότι και οι άλλοι άνθρωποι το πράττουν. Δεν μπορούμε να αποδεχτούμε ότι το κακό δεν είναι πάντοτε αυθόρμητη επιλογή μας, επειδή είναι φυσική κατάσταση του κόσμου, αλλά ότι καλλιεργείται μέσω των λογισμών και των εξωτερικών ερεθισμάτων με τα οποία ο διάβολος επιχειρεί να μας απομακρύνει από το θέλημα του Θεού.

Ο διάβολος είναι πνευματική ύπαρξη, η οποία αποσκοπεί στο να απομακρύνει τους ανθρώπους από το δρόμο του Θεού. Η Εκκλησία μας τον βλέπει από την αρχή της ύπαρξης ενός ανθρώπου να βασανίζει και να οδηγεί τον άνθρωπο στο κακό και την αμαρτία. Γι' αυτό και τον εξορκίζει στο μυστήριο του βαπτίσματος, γι' αυτό και παρακαλεί και προτρέπει τον άνθρωπο μέσω της προσευχής να λέει πάντοτε «αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού». Γι' αυτό και ζητά από τον καθέναν να κοινωνά όσο μπορεί πιο συχνά «εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον», προκειμένου ο διάβολος να απομακρύνεται από τη ζωή μας.

Ας μην εξοικειωνόμαστε με τον διάβολο μέσα από ταινίες, σειρές, ενασχόληση μαζί του. Ούτε να πιστεύουμε ότι είναι γέννημα της φαντασίας μας. Είναι υπαρκτό πρόσωπο, πνευματική ύπαρξη, η οποία εξέπεσε από την κοινωνία και την αγάπη προς το Θεό, πριν την δημιουργία του κόσμου, γιατί ήθελε να γίνει θεός χωρίς το Θεό. Ο πολιτισμός μας γελά ή παίζει με τον διάβολο. Εμείς όμως ας μην επιλέγουμε το κακό και την αμαρτία και ας διώχνουμε τους λογισμούς που έρχονται σε αντίθεση με το θέλημα του Θεού και την αγάπη, για να μην δίνουμε χώρο στον διάβολο να ανακατεύει τις ζωές μας. Ο διάβολος άλλωστε έχει στήσει ένα ολόκληρο δίκτυο, το οποίο ασχολείται μ' αυτόν. Σατανισμός, μαγεία, αποκρυφισμός, δαιμονολογία μας κάνουν να σκεφτόμαστε ότι είναι πολύ δυνατός. Όμως αν δεν του επιτρέψει ο Θεός και οι άνθρωποι δεν του παραδώσουν την ελευθερία τους, τίποτε δεν μπορεί να κάνει!